

svare til selve Virksomheds-Beskyttelsens Omraade, og som generel Ordning egner dette sig ikke allerede af den Grund, at man aldrig vilde kunne sætte en Grænse, og at der stadig vilde dukke nye Krav op.

Derimod peger den foran omtalte Henvendelse fra Den polytekniske Lærestanstalt hen paa en Ordning, der maatte kunne gennemføres generelt, og som formentlig maatte kunne virke i Praksis paa en i det store og hele tilfredsstillende Maade. Der kan som foran nævnt, principielt ingen Indvendinger gøres imod, at det offentlige, naar det organiserer en vis Uddannelse for en bestemt Art af Virksomhed, giver dem, der har gennemgaaet denne Uddannelse, Eneret til at føre en Betegnelse, der angiver, at denne Uddannelse er gennemgaaet. En saadan Ordning kan være af væsentlig Betydning for de paagældende selv, andres Ret gaar man ikke for nær derved, og Samfundet selv er eller kan være interesseret i en saadan Ordning. Dette gælder ikke alene for akademisk Uddannelse, men ogsaa for andre Forhold, og en saadan Ordning er i det hele egnet til at indføres som almindelig gældende. Vanskeligheden ligger her i at finde den Betegnelse i det enkelte Tilfælde, som paa en Gang giver de paagældende tilstrækkeligt og ikke gaar andres Rettigheder og Interesser for nær. Herom henvises til Bemærkningerne nedenfor.

I Udvalget har der endnu været rejst Spørgsmaal om Beskyttelse (Eneret) for visse Stillingsbetegnelser. Dette er efter Udvalgets Opfattelse et Omraade, som meget vanskeligt lader sig inddrage under Beskyttelse. Som Eksempel kan her nævnes Betegnelsen »Skovrider«, som netop har givet Anledning til, at Spørgsmaalet er blevet rejst i Udvalget. Ræsonnementet har været det, at naar Staten for sine Skovridere kræver fuld forstlig Uddannelse og for dem bruger Betegnelsen »Skovrider«, saa burde dette Navn være undtaget fra fri Benyttelse af privat ansatte Personer, for hvis Vedkommende der ingen Garanti haves for deres Uddannelse og Kvalifikationer. Dette Ræsonnement kan Udvalget ikke tiltræde; der foreligger i Virkeligheden en Sammenblanding af to Forhold. Et er Betegnelsen for Uddannelsen; den er uafhængig af og uden Forbindelse med, om og hvor Vedkommende senere faar Ansættelse. Et andet er Spørgsmaalet om Statens Betegnelse af Tjenestemandstillinger. I Valget heraf er Staten almindeligvis gaaet den Vej at anvende den særlige Betegnelse for Virksomhed af den paagældende Art, og i saa Tilfælde, altsaa hvor Betegnelsen er hentet fra den almindelige Sprogbrug, vilde der i alt Fald ikke være nogen naturlig Begrundelse for en Eneret for Tjenestemænd til denne Betegnelse. Skulde man indføre en saadan, maatte Statens Betegnelsesystem for Tjenestemændene fuldkommen ændres, saaledes at man fandt nye Navne, og Resultatet vilde utvivlsomt blive, at man fik Benævnelser, der intet oplyste om de paagældendes Stilling og Arbejde. Uden en saadan Reform — der vilde være upraktisk og utvivlsomt uigennemførlig — maa man sikkert paa Forhaand opgive Tanken om Benævnelseseneret for Tjenestemænd. Udvalget ser i Virkeligheden heller ikke, at der er nogen synderlig Interesse i en saadan Eneret. I adskillige Tilfælde er der til Navnet »Stats« (f. Eks. Statskonsulent, Statsgeolog o. s. v.), og i andre Tilfælde vil den paagældende ved en Tilføjelse kunne give fornøden Oplysning om, hvor han er ansat.

Det er i det foregaaende udtalt, at Udvalget kan gaa ind for, at der indføres en Eneret for dem, der har gennemgaaet en af det offentlige organiseret eller autoriseret særlig Uddannelse for et vist Omraade, til at føre en Benævnelse, der fastsættes af det offentlige som Betegnelse for dem, der har gennemgaaet denne Uddannelse. Det ligger nu nær at spørge, om der efter dansk Ret ikke allerede er Beskyttelse i dette Tilfælde; det maa jo betragtes som naturligt, naar det offentlige i mange Tilfælde netop tillægger disse bestemte Personer en Betegnelse, at den saa kun anvendes af dem. Svaret maa da ogsaa blive, at den bestaaende Lovgivning i alt Fald hjemler en vis Beskyttelse. Det kan maaske antages, at Bestemmelsen i § 9 i Lov Nr. 98 af 29. Marts 1924 om uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse i visse Tilfælde maatte kunne bringes i Anvendelse over for den, der i Erhvervsøjemed maatte benytte en akademisk Gradsbetegnelse eller anden særlig Uddannelsesbetegnelse, hvortil hans Uddannelse ikke berettiger ham. Man maa ogsaa antage, at der af Administrationen, eventuelt visse Organisationer, maa kunne nedlægges Forbud mod saadan uhjemlet Betegnelseranvendelse. Men den første Udvej lader sig i alt Fald ikke benytte, hvor det ikke drejer sig om Erhvervsøjemed, og den sidste indeholder den Mangel, at det først bliver Overtrædelsen af det nedlagte Forbud, der straffes. Udvalget maa derfor finde det ønskeligt, at der om dette Spørgsmaal lovgives selvstændigt paa en saadan Maade, at Eneretsbeføjelsen bliver utvivlsom, og at selve Krænkelsen af Eneretten bliver strafbar. Udvalget kunde tænke sig Forholdet ordnet ved en Lov efter følgende Udkast: